

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/15449 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zutphen, van 20 september 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 juni 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om wijziging van de beperking en verlenging van de geldigheidsduur van een hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 15 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 september 2007, verzonden op 24 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.A. Snijders, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

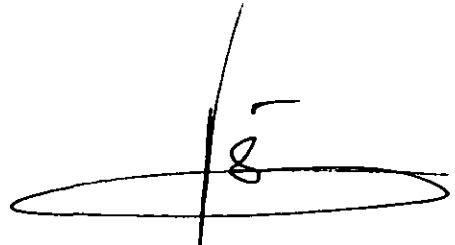
w.g. Snijders
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 november 2007

279

Verzonden: 27 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 07/15449

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Angolese nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. C.D. den Hartogh, advocaat te Zutphen,

en

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: mr. M.M. Luik, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 juli 2002 heeft verweerder aan eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' verleend met ingang van 2 februari 2002 en geldig tot 2 februari 2003. Nadien is de geldigheidsduur nog tweemaal verlengd tot 2 februari 2004 respectievelijk 2 februari 2005.

Op 13 december 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot wijziging en verlenging van de hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' in de beperking 'voortgezet verblijf'.

Bij besluit van 20 juni 2005 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij brief van 15 juli 2005 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Bij besluit van 15 maart 2007 heeft verweerder dit bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit is namens eiser bij brief van 10 april 2007 beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 13 september 2007, waar eiser en zijn gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

Reg.nr.: AWB 07/15449

2

2. Motivering

2.1 Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2.2 In geschil is verweerders in bezwaar gehandhaafde afwijzing van de aanvraag van eiser om verlenging van de hem eerder verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' en wijziging van voormelde vergunning in een verblijfsvergunning onder de beperking 'voortgezet verblijf'.

2.3 Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

2.4 Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder u, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, zoals bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 verleend worden onder de beperking verband houdend met voortgezet verblijf. Deze beperking is nader uitgewerkt in de artikelen 3.50 tot en met 3.52 van het Vb 2000.

Ingevolge artikel 3.51, eerste lid, onder c, van het Vb 2000, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking, verband houdend met voortgezet verblijf, worden verleend aan de vreemdeling die drie jaar in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

Ingevolge het tweede lid kan de verblijfsvergunning worden verleend, indien in de in het eerste lid bedoelde periode is voldaan aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning.

Ingevolge artikel 3.52 van het Vb 2000 kan, in andere gevallen dan vermeld in de artikelen 3.50 en 3.51, de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking, verband houdend met voortgezet verblijf, worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000 heeft gehad en van wie naar het oordeel van de Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat.

Het beleid met betrekking tot voortgezet verblijf in het kader van alleenstaande minderjarige vreemdelingen is - thans - opgenomen in deel B, hoofdstuk 16 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: Vc 2000). In paragraaf B16/5 van de Vc 2000 is, voor zover van belang, opgenomen dat op grond van artikel 3.51, eerste lid, onder c, van het Vb 2000 aan een alleenstaande minderjarige vreemdeling op aanvraag een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' wordt verleend indien:

- a. hij drie jaar in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' (de tijd dat betrokkene in het bezit is geweest van een vergunning asiel voor bepaalde tijd telt derhalve niet mee); en

Reg.nr.: AWB 07/15449

3

- b. hij nog minderjarig is; en
- c. hij ook overigens nog voldoet aan de voorwaarden voor verlening van de verblijfsvergunning op grond van het bijzondere beleid voor alleenstaande minderjarige asielzoekers en vreemdelingen; en
- d. er overigens geen gronden voor weigering zijn.

2.5 Verweerder heeft de afwijzing van de aanvraag van eiser in bezwaar gehandhaafd en zich daarbij onder meer op het standpunt gesteld dat eiser niet voldoet aan het bepaalde in artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder c van het Vb 2000, nu in Angola adequate opvang voor alleenstaande minderjarigen aanwezig is, namelijk in het opvangcentrum Mulemba. Verweerder verwijst in dit verband naar het Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (hierna: TBV) 2003/64, waaruit blijkt dat de Staatssecretaris de verplichting op zich heeft genomen om bij feitelijke terugkeer de toegang tot Mulemba of een andere concrete opvangplaats te regelen. Voorts verwijst verweerder in dit verband naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 31 oktober 2003 (kenmerk DPV/AM-818704), aangevuld door een ambtsbericht van 9 december 2004 (kenmerk DPV/AM-683604), waarin de Minister van Buitenlandse Zaken de opvang van alleenstaande minderjarigen heeft beschreven na de opening van het door Nederlandse middelen gefinancierde deel van het opvangtehuis Mulemba. Op grond hiervan wordt in het landgebonden beleid ten aanzien van Angola, neergelegd in hoofdstuk C8 van de Vc 2000, gewijzigd bij WBV 2005/14, geconcludeerd dat in Angola adequate opvang voor alleenstaande minderjarigen aanwezig is. Uit een brief van de Minister van Buitenlandse Zaken van 25 augustus 2006 volgt voorts dat het project Mulemba tot en met 31 januari 2007 is verlengd, aldus verweerder. De door eiser aangevoerde individuele omstandigheden geven verweerder geen aanleiding om hem met toepassing van artikel 3.52 van het Vb 2000 dan wel artikel 4:84 van de Awb in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'voortgezet verblijf'. Evenmin bestaat volgens verweerder strijd met artikel 8 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

2.6 Gelet op hetgeen in beroep is aangevoerd, overweegt de rechtbank dat niet in geschil is verweerders standpunt dat via Mulemba adequate opvang wordt geboden en dat eiser derhalve niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 3.51 van het Vb 2000.

2.7 De rechtbank volgt eiser niet in zijn betoog dat hij aan de omstandigheid dat verweerder zijn (landgebonden) beleid ten aanzien van Angola reeds vanaf 1 januari 2004 zou hebben gewijzigd terwijl eisers verblijfsvergunning bij besluit van 26 november 2004 nog is verlengd tot 2 februari 2005, het gerechtvaardigd vertrouwen mocht ontlenen dat de onderhavige aanvraag niet zou worden afgewezen op grond van het feit dat voor de datum van deze aanvraag adequate opvang beschikbaar zou zijn gekomen.

Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de door eiser ingediende aanvraag om voortgezet verblijf een nieuw toetsmoment met zich brengt, waarbij aan de voorwaarden van artikel 3.51 van het Vb 2000 moet worden voldaan. Op grond van de (enkele) omstandigheid dat eisers verblijfsvergunning is verlengd met ingang van 2 februari 2004 tot 2 februari 2005, dan wel dat zijn verblijfsvergunning tussentijds niet is ingetrokken, kan eiser naar het oordeel van de rechtbank niet een in rechte te honoreren vertrouwen ontlenen dat hem na ommekomst van de termijn van drie jaren een verblijfsvergunning in verband met voortgezet verblijf zou worden verleend. De rechtbank verwijst in dit verband naar rechtsoverweging 2.7.1 van de uitspraak van de Afdeling van 22 februari 2006 (zaak nr. 200507814/1,

20 7 2006 15:11

Reg.nr.: AWB 07/15449

4

JV 2006/132) en overweegt overigens dat van een expliciete mededeling van verweerder dat zal worden berust in (voortgezet) verblijf van eiser, geen sprake is. In dit verband heeft verweerder tevens kunnen opmerken dat het uitgangspunt van het in paragraaf B14/2.1 van de Vc 2000 neergelegde beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen is, dat ook na verlenging van de verblijfsvergunning de alleenstaande minderjarige vreemdeling in beginsel moet terugkeren naar het land van herkomst.

2.8 Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser op grond van artikel 3.52 van het Vb 2000 evenmin in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf. De omstandigheid dat eiser vanaf 14-jarige leeftijd in Nederland heeft verbleven, een groot gedeelte van zijn opleiding/scholing in Nederland heeft gevolgd, zich de Nederlandse taal eigen heeft gemaakt, hier een sociaal netwerk heeft opgebouwd en een relatie heeft met een Nederlands meisje, heeft verweerder niet toereikend hoeven achten om in het verblijf van eiser hier te lande te berusten. Verweerder heeft niet aannemelijk hoeven achten dat eiser zodanig is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving en dat hij de Angolese samenleving zodanig is ontwend dat terugkeer naar het land van herkomst in redelijkheid niet van hem kan worden verlangd. Zoals in het verweerschrift toegelicht, hangen de door eiser genoemde omstandigheden samen met de aard van de eerder aan hem verleende vergunning, terwijl opvang in Nederland als alleenstaande minderjarige vreemdeling niet is gericht op integratie in de Nederlandse samenleving; het uitgangspunt blijft dat de alleenstaande minderjarige vreemdeling in beginsel moet terugkeren.

Met betrekking tot eisers verwijzing naar een uitspraak van de Afdeling van 21 december 2006 (zaak nr. 200605794/1, JV 2007/56) heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat deze uitspraak ziet op een andere situatie dan in de onderhavige zaak aan de orde is.

Het beroep van eiser op artikel 4:84 van de Awb kan niet slagen. De voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' vloeien namelijk primair voort uit de wettelijke bepalingen artikel 3.51, eerste lid, onder c, en het tweede lid, en de in artikel 3.52 van het Vb 2000 aan verweerder gegeven beoordelingsruimte en derhalve niet uit beleidsregels.

2.9 Eiser heeft ten slotte aangevoerd dat hij door verweerder ten onrechte niet is gehoord omtrent zijn bezwaar. De vraag of in bezwaar al dan niet een hoorplicht bestaat, wordt beheerst door het bepaalde in hoofdstuk 7 van de Awb. Uitgangspunt is dat er een hoorplicht bestaat, tenzij een van de uitzonderingen van artikel 7:3 van de Awb zich voordoet. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb kan van het horen worden afgezien indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. Er is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Gelet op de inhoud van het bezwaarschrift, bezien in samenhang met hetgeen eiser in eerste instantie heeft aangevoerd en hetgeen in de primaire beslissing daaromtrent is overwogen, heeft verweerder zich, mede gelet op het vorenoverwogene, naar het oordeel van de rechtbank niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat deswege van het horen van eiser kon worden afgezien.

2.10 Gelet op het vorenoverwogene kan verweerders besluit van 15 maart 2007 de rechterlijke toetsing doorstaan.

Reg.nr.: AWB 07/15449

5

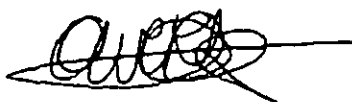
2.11 Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten of vergoeding van het betaalde griffierecht.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.J. van Lochem en in het openbaar uitgesproken op 20 september 2007 in tegenwoordigheid van mr. C. van der Werk als griffier.

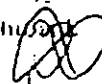

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 24 SEP. 2007

Voor fotocopie conform het oorspronk
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

Mr. C.D. den Hartogh

advocaat en procureur

Aan de voorzitter van de Raad van State,
afdeling bestuursrechtspraak,
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEZONDEN	
5778-C	
19 OKT 2007	
ZAAK: 200707372	
AAN:	✓3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per post en per fax.: 070 3651380

APPÈLSCHRIFT

TEN BEHOEVE VAN DE VREEMDELING

- naam:
- voornamen:
- geboortedatum:
- nationaliteit: Angola
- adres

VAN:

- naam gemachtigde: MR. C.D. den Hartogh
- plaats van vestiging: Zutphen
- correspondentieadres: IJsselkade 27
7201 HD Zutphen
- telefoonnummer: 0575 544504
- faxnummer: 0575 545112

OMSCHRIJVING BESTREDEN UITSPRAAK

- Registratienummer: AWB 07/15449
- Rechtbank: VK Den Haag, zp Zutphen
- datum verzending uitspraak: 24 september 2007
- omschrijving uitspraak: ongegrondverklaring beroep

GRIEVEN

Geeft te kennen dat:

.....wonende te hierna te noemen appellant, die in deze
zaak woonplaats kiest ten kantore van de advocaat mr C.D. den Hartogh.

IJsselkade 27
7201 HD Zutphen

telefoon 0575-544504
fax 0575-545112

Mr.

C.D.

den

Hartogh
Mr. C.D. den Hartogh
advocaat en procureur

IJsselkade nr 27, 7201 HD te Zutphen, die met het recht van vervanging bepaaldelijk als gevolmachtigde tot het instellen van het hoger beroep wordt gesteld.

Appellant heeft op 13 december 2004 een aanvraag ingediend tot wijziging van de hem verleende verblijfsvergunning regulier bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' in de beperking 'voortgezet verblijf'.

Tegen de negatieve beslissing heeft bezwaar gemaakt, welk bezwaar bij besluit van 15 maart 2005 ongegrond is verklaard.

Het vervolgens door appellant ingediende beroep is bij uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage, z.p. Zutphen van 20 september 2007, verzonden op 24 september 2007, ongegrond verklaard.

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en komt hiertegen in appel onder aanvoering van de hierna genoemde grieven:

Grief 1

In de uitspraak van 20 september 2007 heeft de rechtbank onder punt 2.7 het volgende overwogen:

"de rechtbank volgt eiser niet in zijn betoog dat hij aan de omstandigheid dat verweerder zijn (landgebonden) heleid ten aanzien van Angola reeds vanaf 1 januari 2004 zou hebben gewijzigd terwijl eisers verblijfsvergunning bij besluit van 26 november 2004 nog is verlengd tot 2 februari 2005, het gerechvaardigd vertrouwen mocht ontleenen dat de onderhavige aanvraag niet zou worden afgewezen op grond van het feit dat voor de datum van deze aanvraag adequate opvang beschikbaar zou zijn gekomen. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de door eiser ingediende aanvraag om voortgezet verblijf een nieuw toetsmoment met zich brengt, waarbij aan de voorwaarden van artikel 3.51 van het Vb 2000 moet worden voldaan. Op grond van de (enkele) omstandigheid dat eisers verblijfsvergunning is verlengd met ingang van 2 februari 2004 tot 2 februari 2005, dan wel dan zijn verblijfsvergunning tussentijds niet is ingetrokken, kan eiser naar het oordeel van de rechtbank niet een in rechte te honoreren vertrouwen ontleenen dat hem na ommekomst van de termijn van drie jaren een verblijfsvergunning in verband met voortgezet verblijf zou worden verleend. De rechtbank verwijst in dit verband naar rechtsoverweging 2.7.1. van de uitspraak van de Afdeling van 2 februari 2006 (zaak nr. 200507814/1)"

Met deze overweging is de rechtbank aan de strekking van hetgeen appellant in beroep heeft aangevoerd voorbijgegaan.

Appellant heeft (mede) aangevoerd dat verweerder door op 26 november 2004 te besluiten de verblijfsvergunning van appellant te verlengen, kennelijk redenen aanwezig heeft geacht de intussen in Angola aanwezige opvang in het geval van appellant niet adequaat te achten.

Verweerder heeft betreffende stelling in bezwaar, noch in beroep bestreden.

Dit zo zijnde kon verweerder niet alsnog bij besluit van 20 juni 2005 die opvang alsnog adequaat achten. Appellant heeft dus niet slechts aangevoerd dat hij er op

IJsselkade 27
7201 HD Zutphen

telefoon 0575-544504
fax 0575-545112

□

2

Mr. C.D. den Hartogh
advocaat en procureur

mocht vertrouwen dat verweerder hem het landgeboden beleid dat ten aanzien van Angola gold vanaf 1 januari 2004 niet opnieuw zou tegenwerpen, maar appellant heeft daarnaast aangevoerd dat verweerder kennelijk de beschikbare opvang in Angola voor appellant niet adequaat achtte, althans dat dit blijkt uit de beschikking d.d. 26 november 2004.

De rechtbank heeft deze beroepsgrond ten onrechte niet herkend, althans deze onbesproken gelaten.

Daarmee moet worden gesteld dat de uitspraak van de rechtbank onvoldoende is gemotiveerde, althans dat de rechtbank de grondslag van het beroep heeft verlaten als bedoeld in artikel 8:69 Algemene wet bestuursrecht.

Grief 2:

De rechtbank heeft de stelling van appellant dat hij ten onrechte niet omtrent zijn bezwaar is gehoord, verworpen door te overwegen dat "uitgangspunt is dat er een hoorplicht bestaat, tenzij een van de uitzonderingen van artikel 7:3 Awb van de Awb zich voordoet. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder h, van de Awb kan van het horen worden afgezien indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. Er is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie.

Gelet op de inhoud van het bezwaarschrift, gezien in samenhang met hetgeen eiser in eerste instantie heeft aangevoerd en hetgeen in de primaire beslissing daaromtrent is overwogen, heeft verweerder zich mede gelet op het vorenoverwogene, naar het oordeel van de rechtbank niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat deswege van het horen van eiser kon worden afgezien."

Appellant voert aan dat betreffende overweging onbegrijpelijk is, nu hij pas in het bezwaarschrift voor het eerst heeft gesteld dat er sprake was van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 3.52 Vreemdelingenbesluit 2000. Voorts heeft appellant in hetzelfde bezwaarschrift er op gewezen dat hij in de gelegenheid wilde worden gesteld het bezwaarschrift toe te lichten als bedoeld in artikel 7:2 Awb.

Aldus heeft verweerder uit het bezwaarschrift niet af kunnen leiden dat indien aan de hoorplicht tegemoet was gekomen, daaruit geen feiten en omstandigheden voort zouden kunnen komen die het oordeel dat redelijkerwijs uit die feiten en omstandigheden geen twijfel zou kunnen ontstaan over de conclusie dat het bezwaar ongegrond was.

Op grond van het bovenstaande stelt appellant dat de uitspraak van de Rechtbank onvoldoende gemotiveerd, onzorgvuldig is en in strijd met het recht, waardoor deze niet in stand kan blijven.

Redenen waarom:

IJsselkade 27
7201 HD Zutphen

telefoon 0575-544504
fax 0575-545112

□
3

Mr. C.D. den Hartogh

advocaat en procureur

Appellant zich tot de afdeling wendt met het eerbiedig verzoek de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat:

primaar - zelf rechtdoende:

appellant een verblijfsvergunning op grond van artikel 14 Vw dient te worden verleent;

subsidiar:

de Rechtbank binnen een door U nader te bepalen termijn en met in achtneming van hetgeen is overwogen een nieuwe beslissing op het beroep zal dienen te nemen,

De Staat der Nederlanden te veroordelen in de door appellant te maken proceskosten, daaronder begrepen het salaris van de gemachtigde.

Zutphen, 19 oktober 2007

Gemachtigde:

Productie:

- uitspraak Rb Zutphen, d.d. 20 september 2007

IJsselkade 27
7201 HD Zutphen

telefoon 0575-544504
fax 0575-545112

11
4